

ELİMİZDEKİLERİ YİTİRMEYELİM

Aydınlık Dergisi, 19 Nisan 1998

Yıldırım Koç

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi yıllardır, 12 Eylül darbesi sonrasında Milli Güvenlik Konseyi ve sivil yönetimler dönemlerinin kayıplarını geri almaya ve yeni mevziler kazanmaya çalışıyor. Ancak bu arada elindekini yitirmeme mücadelesi de sürüyor.

İşçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin karşı karşıya bulunduğu saldırının bir boyutu, işçi-işveren ilişkilerine, sosyal devlete, ekonomik koşullara ilişkindir. Özelleştirme ve taşeronlaştırmadan, kaçak işçiliğe, işsizliğin artmasından eve-iş-vermeye, esneklikten ve serbest bölgelerden, geçici ve kiralık işçiliğe kadar kapsamlı bir saldırı söz konusudur. Bunların büyük ölçüde farkındayız. İşçi sınıfı ve sendikacılık hareketi bu somut konularda, epeyce gecikmeli de olsa, bir birlik ve bütünlük sağlama eğilimindedir. İlk başlarda esnekliği, özelleştirmeyi ve benzeri uygulamaları savunanlar veya bunlara karşı duyarsız kalanlar, giderek tavırlarını değiştirdiler veya değiştiriyorlar.

Ancak saldırının diğer boyutu konusunda aynı duyarlılıkta ve bütünlükte olduğumuzdan emin değilim.

İşçi sınıfı Türkiye'de insan haklarını ve demokratikleşmeyi savunmaktadır. Ama diğer taraftan, yetersiz de olsa bugünkü biçimiyle insan haklarının ve demokrasinin ortadan kaldırılması tehlikesi vardır.

İşçi sınıfı, işçi haklarının ve sendikal hak ve özgürlüklerin geliştirilmesini savunmaktadır. Ancak diğer taraftan, yetersiz bulduğumuz haklarımızı bile kaybetme tehdidiyle karşı karşıyayız.

İşin kötüsü, insan hakları, demokrasi, işçi hakları ve sendikal hak ve özgürlüklere karşı gündemde olan tehditler konusunda işçi sınıfı hareketi içinde bir birlik ve bütünlük yok.

Bugün insan hakları, demokrasi, işçi hakları ve sendikal hak ve özgürlükler konusundaki tehdit nereden kaynaklanıyor?

Bu tehdidi dört sözcükle ifade edebiliriz: İrtica, çeteler, bölücülük, terör.

Türkiye'de Cumhuriyetin 75 yıllık kazanımlarını yok ederek, İran, Suudi Arabistan veya Afganistan benzeri bir mollalar düzeni kurmak isteyenler, insan haklarının, demokrasinin, işçi haklarının ve sendikal hak ve özgürlüklerin düşmanıdır.

Türkiye'yi, emperyalist devletlerin istihbarat örgütlerinin denetimindeki uyuşturucu ve silah kaçakçılarının devlete hakim olduğu bir Kolombiya'ya dönüştürmek isteyen çetelerin birinci hedefi de, insan haklarıdır, demokrasidir, işçi haklarıdır, sendikal hak ve özgürlüklerdir. Kolombiya'da her yıl yüzlerce sendika yöneticisi ve üyesi çetelerce öldürülmektedir.

Türkiye'de etnik farklılıkları büyüterek ve kemikleştirerek Türkiye'yi bir Yugoslavya mezbahasına dönüştürmek isteyenlerin, insan haklarından, demokrasiden, işçi haklarından ve sendikal hak ve özgürlüklerden söz etme hakkı olabilir mi?

Demokratik süreçlerin büyük ölçüde işleyebildiği Türkiye'de düşüncelerini kabul ettirmede silahlı eylemi seçerek demokratikleşmeyi geciktirenlerin ve sendikalara işçi sınıfının çıkarları açısından değil de, yalnızca kullanılacak araçlar olarak yaklaşanların yarattığı tehlike ve tehdit görmezlikten gelinebilir mi?

Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi, hak ve özgürlükler alanında yeni mevziler kazanmaya çalışıyor; daha etkili mücadele yollarıyla bu haklı mücadelesini sürdürmelidir.

Ancak unutulmaması gereken, mevcut haklarımızın da ciddi tehditler altında bulunduğudır. Bu tehditlerin bir bölümü konusunda yeterli duyarlılık ve birlik oluşmaktadır. Gündemdeki görev, insan haklarının, demokrasinin, işçi haklarının ve sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki irtica, çeteler, bölücülük ve terör tehlikelerine karşı yeterli duyarlılığın ve birlikteliğin yaratılmasıdır.